

The Wind Did Never Cease to Blow

By Elder Aroldo B. Cavalcante
Of the Seventy

Tuuli ei koskaan lakannut puhaltamasta

Vanhin Aroldo B. Cavalcante
seitsemänkymmenen koorumista

October 2024 general conference

We can help others progress in their journey to receive God's blessings.

In 2015, in the state of Pernambuco, Brazil, 62 members of the J. Reuben Clark Law Society cooperated with the state Prosecutor's Office in investigating the legal challenges of residents in four different nursing homes. For five hours one Saturday, these attorneys interviewed over 200 residents one by one, each of whom had been functionally forgotten by society.

During their interviews, they discovered several crimes that had been committed against the elderly residents, such as abandonment, mistreatment, and misappropriation of funds. A key pillar of this law society is to care for the poor and in need. Just two months later, the prosecutor successfully filed charges against the responsible parties.

Their assistance is a perfect example of King Benjamin's teaching "that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God."

One resident I personally interviewed during the pro bono project was a kindhearted 93-year-old woman named Lúcia. Grateful for our service, she jokingly exclaimed, "Marry me!"

Surprised, I responded: "Look over there at that beautiful young woman! She is my wife and the state prosecutor."

She quickly fired back: "So what? She is young, pretty, and can easily get married again. All I have is you!"

The wonderful residents did not have all their problems solved that day. They undoubtedly con-

Me voimme auttaa muita edistymään heidän matkallaan kohti Jumalan siunausten saamista.

Vuonna 2015 Pernambucon osavaltiossa Brasiliassa J. Reuben Clark Law Societyn 62 jäsentä teki yhteistyötä osavaltion syyttäjänviraston kanssa tutkiessaan neljässä eri hoitokodissa asukkaiden oikeudellisia haasteita. Eräänä lauantaina nämä asianajajat haastattelivat viiden tunnin ajanyksi kerrallaan yli 200:aa asukasta, joista jokaisen yhteiskunta oli toimisissaan unohtanut.

Haastattelujen aikana he havaitsivat useita rikoksia, joihin iäkkäitä asukkaita kohtaan oli syyllistytty, kuten heitteillejättö, huono kohtelu ja varojen väärinkäyttö. Tämän asianajajien yhdistyksen keskeisenä toimintaperiaatteena on pitää huolta köyhistä ja apua tarvitsevista. Vain kaksi kuukautta myöhemmin syyttäjä nosti syytteet vastuullisia osapuolia vastaan.

Yhdistyksen antama apu on täydellinen esimerkki kuningas Benjaminin opetuksesta, että "kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa".

Eräs asukas, jota haastattelin henkilökohdaisesti tämän pro bono-hankkeen aikana, oli hyväsydäminen 93-vuotias nainen nimeltä Lúcia. Kiitollisena palveluksestamme hän huudahti leikkimielisesti: "Mene kanssani naimisiin!"

Vastasin yllättyneenä: "Katsohan tuota kaunista nuorta naista! Hän on vaimoni ja osavaltion syyttäjä."

Lúcia laukaisi nopeasti takaisin: "Entä sitten? Hän on nuori, kaunis ja voi helposti mennä uudelleen naimisiin. Minulla ei ole muita kuin sinut!"

Näiden suurenmoisten asukkaiden kaikkia ongelmia ei ratkaistu sinä päivänä. Epäilemättä

tinued to experience hardship from time to time like the Jaredites in their boats on the challenging journey to the promised land, “buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them.”

But that Saturday, the nursing home residents knew that regardless of their earthly anonymity, they were known personally by a loving Heavenly Father, One who responds to even the simplest of prayers.

The Master of masters caused “a furious wind” to blow the Jaredites toward promised blessings. Similarly, we can decide to serve as a humble gust of wind in the Lord’s hands. Just as “the wind did never cease to blow” the Jaredites toward the promised land, we can help others progress in their journey to receive God’s blessings.

Several years ago, when Chris, my dear wife, and I were interviewed for my calling as bishop, our stake president asked me to prayerfully consider names to recommend as counselors. After hearing the names I recommended, he said I should know a few things about one of the brethren.

First, this brother could not read. Second, he didn’t have a car he could use to visit members. Third, he always—always—used sunglasses at church. Despite the president’s honest concerns, I felt strongly that I should still recommend him as my counselor, and the stake president supported me.

The Sunday my counselors and I were sustained in sacrament meeting, the surprise on the members’ faces was evident. This dear brother slowly made his way up to the stand, where the overhead lights reflected brightly across his sunglasses.

As he sat by my side, I asked him, “Brother, do you have problems with your vision?”

“No,” he said.

“Then why do you use sunglasses at church?” I asked. “My friend, the members need to see your eyes, and you must be able to see them better too.”

In that moment, he took off his sunglasses and never used them at church again.

This beloved brother served at my side until my release as bishop. Today, he continues to serve faithfully in the Church and is an example

aika ajoin he kokivat edelleen vaikeuksia kuten jerediläiset aluksissaan haastavalla matkalla luovuttuun maahan, kun nämä ”hautautuivat monta kertaa meren syvyyksiin niiden vuorensiunauksien aaltojen tähden, jotka sortuivat heidän päälleen”.

Mutta sinä lauantaina hoitokodin asukkaat tiesivät, että vaikka maallinen yhteiskunta olikin unohtanut heidät, niin rakastava taivaallinen Isä, joka vastaa yksinkertaisimpiinkin rukouksiin, tuntee heidät henkilökohtaisesti.

Mestarien mestari sai aikaan ”raivoisan tuulen”, joka puhalsi jerediläisiä kohti luvattuja siunauksia. Samalla tavoin me voimme tehdä valinnanpallvella nöyränä tuulenpuuskana Herran käsissä. Aivan kuten ”tuuli [ei] koskaan lakannut puhaltamasta” jerediläisiä luvattua maata kohti, me voimme auttaa muita edistymään heidän matkallaan kohti Jumalan siunausten saamista.

Useita vuosia sitten, kun rakasta vaimoani Chrisiä ja minua puhuteltiin piispan tehtävääni varten, vaarnanjohtajamme pyysi minua pohdittamaan rukoillen nimiä, joita voisin suositella neuvonantajiksi. Kuultuaan suosittelemani nimet hän sanoi, että minun pitäisi tietää muutama asia toisesta näistä veljistä.

Ensinnäkään tämä veli ei osannut lukea. Toiseksi hänellä ei ollut autoa, jolla hän voisi mennä vierailuille jäsenten luo. Kolmanneksi hän käytti kirkossa aina –aina– aurinkolaseja. Vaarnanjohtajan vilpittömistä huolenaiheista huolimatta tunsin vahvasti, että minun pitäisi silti suositella tätä veljeä neuvonantajakseni, ja vaarnanjohtaja antoi minulle tukensa.

Sinä sunnuntaina, jolloin neuvonantajani ja minut hyväksyttiin tehtäviimme sakramenttikokouksessa, yllätys jäsenten kasvoilla oli ilmeinen. Tämä rakas veli meni hitaasti korokkeelle, jossa kattovalot heijastuivat kirkkaasti hänen aurinkolaseistaan.

Kun hän istuutui viereeni, kysyin häneltä: ”Veli, onko sinulla ongelmia näön kanssa?”

”Ei”, hän sanoi.

”Miksi sitten käytät aurinkolaseja kirkossa?” kysyin. ”Ystävänä, jäsenten on nähtävä silmäsi, ja sinun on myös pystyttävä näkemään heidät paremmin.”

Sillä hetkellä hän otti aurinkolasit päästään eikä ole käyttänyt niitä enää koskaan kirkossa.

Tämä rakas veli palveli rinnallani, kunnes minut vapautettiin piispan tehtävästä. Tätä nykyä hän palvelee kirkossa edelleen ja on esimerkki

of dedication and commitment to the Lord Jesus Christ. And yet, years ago, he was an unknown sunglass-wearer sitting essentially forgotten in the pews of the chapel. I often wonder, “How many faithful brothers and sisters sit forgotten among us today?”

Whether we are well-known or forgotten, trials will inevitably come to each one of us. As we turn to the Savior, He can “consecrate [our] afflictions for [our] gain” and help us respond to our trials in a way that facilitates our spiritual progression. Whether for nursing home residents, a misjudged Church member, or anyone else, we can be “the wind [that] did never cease to blow,” bringing hope and guiding others to the covenant path.

Our beloved prophet, President Russell M. Nelson, made an exciting and inspiring invitation to the youth: “I reaffirm strongly that the Lord has asked every worthy, able young man to prepare for and serve a mission. For Latter-day Saint young men, missionary service is a priesthood responsibility. ... For you young and able sisters, a mission is also a powerful, but optional, opportunity.”

Every day, thousands of young men and women answer the Lord’s prophetic call by serving as missionaries. You are brilliant, and as President Nelson has said, you can “have more impact on the world than any previous generation!” Of course, that does not mean you will be the best version of yourself the moment you step foot in the missionary training center.

Instead, you might feel like Nephi, “led by the Spirit, not knowing beforehand the things which [you] should do. Nevertheless [you] went forth.”

Perhaps you feel insecure like Jeremiah did and want to say, “I cannot speak: for I am a child.”

You might even see your personal shortcomings and want to cry out like Moses did: “O my Lord, I am not eloquent ... : but I am slow of speech, and of a slow tongue.”

If any of you beloved and mighty young men and women is having a thought like this right now, remember that the Lord has answered, “Say not, I am a child: for thou shalt go to all that I shall send thee.” And He promises, “Therefore go, and I will be with thy mouth, and teach thee

omistautumisesta Herralle Jeesukselle Kristukselle ja sitoutumisesta Häneen. Ja silti vuosia sitten hän oli tuntematon aurinkolasien käyttäjä, joka istui kappelin penkillä lähes unohdettuna. Mietin usein: ”Kuinka moni uskollinen veli ja sisar istuu nykyään unohdettuna keskuudessamme?”

Olimmepa sitten tunnettuja tai unohdettuja, koettelemuksia tulee väistämättä meistä jokaiselle. Kun käännyimme Vapahtajan puoleen, Hän voi ”pyhittää meidän ahdinkomme meidän hyväksemme” ja auttaa meitä vastaamaan koettelemuksiemme tavalla, joka vie hengellistä edistymistämme eteenpäin. Olipa kyse sitten hoitokodin asukkaista, väärin arvioidusta kirkon jäsenestä tai kenestä tahansa muusta, me voimme olla ”tuuli [joka ei] koskaan lakannut puhaltamasta”, antaen toivoa ja ohjaten muita liittopolulle.

Rakas profeettamme, presidentti Russell M. Nelson on esittänyt nuorille jännittävän ja innoittavan kutsun: ”Vahvistan jälleen voimakkaasti, että Herra on pyytänyt jokaista kelpoista, kykenevää nuorta miestä valmistautumaan lähetystyöhön ja palvelemaan lähetystyössä. Myöhempien aikojen pyhiin kuuluville nuorille miehille lähetystyöpalvelu on pappeusvastuu. – – Myös teille nuorille ja kykeneville sisarille lähetystyö on voimallinen muttavalmennainen mahdollisuus.”

Joka päivä tuhannet nuoret miehet ja nuoret naiset vastaavat Herran profeettalliseen kutsuun palvelemalla lähetysaarnajina. Te olette lahjakkaita, ja kuten presidentti Nelson on sanonut, te voitte ”vaikuttaa maailmaan enemmän kuin yksikään aiempi sukupolvi!” Se ei tietenkään tarkoita, että olisitte paras versio itsestänne heti, kun astutte lähetysaarnajien koulutuskeskukseen.

Sen sijaan teistä saattaa tuntua samalta kuin Nefistä – Henki johdattaa teitä edeltä käsin tietämättänne, mitä teidän pitäisi tehdä. Kuitenkin te kuljette eteenpäin.

Kenties tunnette Jeremian tavoin epävarmuutta ja haluatte sanoa: ”En minä osaa puhua, minä olen niin nuori!”

Saatatte jopa nähdä henkilökohtaiset puutteenne ja haluatte huudahtaa kuin Mooses: ”Mutta, Herra, minä en ole koskaan ollut hyvä puhuja – –. Minulla on hidas puhe ja kankea kieli.”

Jos jollakulla teistä rakkaista ja mahtavista nuorista miehistä tai nuorista naisista on juuri nyt tällainen ajatus, muistakaa, että Herra on vastannut: ”Älä sano, että olet nuori, vaan mene, minne ikinä sinut lähetän.” Ja Hän lupaa: ”Mene nyt, minä olen sinun kanssasi, kun puhut, ja neu-

what thou shalt say.”

Your transformation from your natural to spiritual selfwill occur “line upon line, precept upon precept” as you earnestly strive to serve Jesus Christ in the mission field through daily repentance, faith, exact obedience, and hard work to “find constantly, teach repentance, and baptize converts.”

Though you wear a name tag, sometimes you may feel unrecognized or forgotten. However, you must know that you have a perfect Heavenly Father, who knows you personally, and a Savior, who loves you. You will have mission leaders who, despite their imperfections, will serve you as “the wind [that] did never cease to blow” in guiding you along your journey of personal conversion.

In the “land that floweth with milk and honey” you will serve in on your mission, you will be spiritually reborn and become a lifelong disciple of Jesus Christ as you draw near to Him. You can come to know that you are never forgotten.

Though some may wait “a long time” for relief, for they “have no man” that can yet help, the Lord Jesus Christ has taught us that no one is ever forgotten by Him. On the contrary, He was a perfect example of seeking out the one in every moment of His mortal ministry.

Each of us—and those around us—faces our own storms of opposition and waves of trials that submerge us daily. But “the wind [will not] cease to blow towards the promised land ... ; and thus [we shall be] driven forth before the wind.”

Each of us can be a part of this wind—the same wind that blessed the Jaredites in their journey and the same wind that, with our help, will bless the unrecognized and forgotten to reach their own promised lands.

I testify that Jesus Christ is our Advocate with the Father. He is a living God and acts as a strong wind that will always guide us along the covenant path. In the name of Jesus Christ, amen.

von sinulle, mitä sinun tulee sanoa.”

Muuttumisenne luonnollisesta itsestänne hengelliseksi itsekseen tapahtuu ”rivi rivin päälle, opetus opetuksen päälle”, kun lähetyskentällä pyritte vilpittömästi palvelemaan Jeesusta Kristusta tekemällä parannusta päivittäin, osoittamalla uskoa, olemalla täsmällisen kuuliaisia ja teke-mällä ahkerasti työtä, jotta ”löydätte jatkuvasti, opetatte parannusta ja kastatte käännyttäisiä”.

Vaikka teillä on nimikyltti, saatatte joskus tuntea, ettei teitä huomata tai että teidät on unohdettu. Teidän on kuitenkin tiedettävä, että teillä on täydellinen taivaallinen Isä, joka tuntee teidät henkilökohtaisesti, ja Vapahtaja, joka rakastaa teitä. Teillä on lähetystyönjohtajia, jotka puutteistaan huolimatta palvelevat teitä kuin ”tuuli [joka ei] koskaan lakannut puhaltamasta”, ohjaten teitä henkilökohtaisen kääntymyksenne matkalla.

”Maassa, joka tulvii maitoa ja hunajaa”, te palvelette lähetystyössänne, koette hengellisen uudestisyntymisen ja teistä tulee Jeesuksen Kristuksen elinikäisiä opetuslapsia, kun lähestytte Häntä. Voitte tulla tietämään, ettei teitä koskaan unohdeta.

Vaikka jotkut saattavat odottaa ”pitkään” helpotusta, sillä heillä ”ei ole ketään”, joka voisi vielä auttaa, niin Herra Jeesus Kristus on opettanut meille, ettei kukaan jää koskaan unohduksiin Häneltä. Päinvastoin, Hän oli täydellinen esimerkki siitä, että Hän etsi sitä yhtä joka hetki kuolevaisen palvelutehtävänsä aikana.

Me jokainen – ja lähipiirissämme olevat – kohtaamme omia vastustuksen myrskyjä ja koettelemusten aaltoja, jotka päivittäin painavat meidät upoksiin. Mutta ”tuuli [ei] koskaan [lakkaa] puhaltamasta luvattua maata kohti – ; ja niin tuuli [kuljettaa meitä] eteenpäin”.

Jokainen meistä voi olla osa tätä tuulta – samaa tuulta, joka siunasi jerediläisiä heidän matkallaan, ja samaa tuulta, joka meidän avullamme siunaa ihmisiä, joita ei huomata ja jotka unohdetaan, pääsemään omaan luvattuun maahansa.

Minä todistan, että Jeesus Kristus on meidän Puolustajamme Isän luona. Hän on elävä Jumala, ja Hän toimii voimakkaana tuulena, joka ohjaa meitä aina liittopolulla. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.